

329/22

Ko je nekdanj papež umrl, niso vedili, koga bi za naslednika izvoljili. Dolgo so se prepirali, pa niso se mogli zjediniti. Nekega dne napovejo, da se je neznana prerokinja prikazala. Na vsako vižo je hotla skardinali govoriti. In pove jim, da naj razpošljejo poslance križem svet moža iskat, ki bo na železni mizi nosil. In tako se zgodi. Poslanci pridejo tudi v tominsko kraje. Tam v Podmevcu rajdejo borrega orača, ki si je drevo povernil, na železni lemež skledo djal in res kuden prav kečno jesti začel. Ko ga poslanci zagledajo, se razveselijo, kajti našli so, česar so iskali. Vrnostopijo k njemu in mu svoje misli razodenejo. Leve da jih kmet debelo gleda in se jim posmeha, pa nič ne pomaga; pravijo, da mora iti z njimi v Rim. 'Kako hočete, da bom papež, ker nisim nikdar sol vidil in ne znam ne brati ne pisati?' Kar mu bukve podajo, in lepo urno in razumljivo jih bere. In hitro račne se snhi ostentj gnati in evesti. Ldaj sprevidi booni kmetac, da je res Božja volja, da mora papež postati. Zalostno jemlje slovo od sosedom, ki ga prosijo, naj jim pri odchodu blag spominek zapusti. Rekel je, da bo od tistih dob v Podmevcu žito kratkrat zrelo, kakor na gorkem Laškem. Se je liho potrdilo, tega pa ne vem.

3